

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 539/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenou Mgr. Romanom Balcom, advokátom, Mickiewiczova 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 4 Pv 553/16/1103-169 zo 14. januára 2020, proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 KPt 114/20/1100-3 z 10. marca 2020, proti rozhodnutiu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XVI/2 Pz 56/20/1000-9 z 24. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 3. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny, v zmysle ktorého nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, tiež práva sťažovateľky na verejné prerokovanie veci, bez zbytočných prieťahov a v jej prítomnosti, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 listiny rozhodnutiami orgánov verejnej moci označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a zakázať orgánom verejnej moci pokračovať v porušovaní jej základných práv a slobôd. Zároveň žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že uznesením poverenej príslušníčky Policajného zboru Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Nové mesto-východ pod ČVS: ORP-1199/NMV-B3-2016 z 18. augusta 2016 bolo začaté trestné stíhanie vo veci pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a) a c) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Proti sťažovateľke bolo 7. februára 2017 vznesené obvinenie za už uvedený prečin.

3. Dozorový prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „prokurátor okresnej prokuratúry“) uznesením č. k. 4 PV 553/16/1103-169 z 14. januára 2020 zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľky proti predmetnému uzneseniu rozhodla prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátorka krajskej prokuratúry“) uznesením č. k. 1 KPt 114/20/1100-3 z 10 marca 2020 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla.

4. Sťažovateľka následne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) predložila návrh na zrušenie právoplatných uznesení podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, o ktorom rozhodol rozhodnutím č. k. XVI/2 Pz 56/20/1000-9 z 24. augusta 2020, ktorým podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomil sťažovateľku o tom, že nezistil porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zrušenie ňou namietaných uznesení.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Jadro sťažostnej argumentácie spočíva v namietaní nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní v priebehu prípravného konania v podobe celého radu procesných pochybení a pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, ktorého výsledkom je nesprávny záver o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Pretože závery znaleckého posudku č. 43/2018 z 3. októbra 2018 vypracovaného znalkyňou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „znalecký posudok z odvetvia psychiatrie“) boli v danej veci podstatné, sťažovateľka namieta, že znalkyňa vychádzala z nezákonných dôkazov, poukazuje, že v znaleckom posudku sú nepravdivé informácie vrátane skutočnosti, že znalkyňa nebola vypočutá. Zároveň zvýrazňuje nekritické preberanie záverov z jej znaleckého posudku orgánmi činnými v trestnom konaní. Obdobne namieta nejasnosť záverov znaleckého posudku znalca z odboru elektrotechniky [REDAKOVANÉ] (ďalej len „znalecký posudok z odboru elektrotechniky“) vrátane nevypočutia znalca. Za procesné pochybenie považuje aj chýbajúci návrh prokurátora na vydanie príkazu Okresného súdu Bratislava 3 č. k. Ntt25/2017 z 31. marca 2017 pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu a neumožnenie byť vypočutá v pozícii obvinenej na základe jej žiadosti.

6. Sťažovateľka, vychádzajúc zo svojho právneho názoru, že čím dôkladnejšia a podrobnejšia (hlbšia) je argumentácia procesnej strany, tým dôkladnejšie musí byť vysvetlenie súdu (OČTK), keď chce tieto argumenty vyvrátiť alebo spochybniť, poukazuje na to, že generálny prokurátor v jej veci rozhodol arbitrárne a svojvoľne, pretože ničím nezodôvodnil svoje rozhodnutie, obmedzil sa na zopakovanie argumentov z uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry bez toho, aby konkretizoval svoje rozhodnutie a oprel to o zákonné argumenty alebo argumenty sťažovateľky absolútne ignoroval. Generálnemu prokurátorovi vytýka vadu v odôvodnení namietaného rozhodnutia z dôvodu, že nedostala odpoveď na podstatnú časť námietok a na všetky námietky reagoval len paušálnym zhrnutím, v zmysle ktorého podanie podľa § 363 Trestného poriadku nie je dôvodné. Rozhodnutie založil iba na stručnom zhodnotení podstaty podania sťažovateľky a obmedzil sa iba na už skoršie výroky orgánov činných v trestnom konaní. Uvedené zdôrazňuje v kontexte toho, že rozhodnutie generálneho prokurátora je konečným rozhodnutím bez možnosti podať proti nemu riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok, a preto mal svoje rozhodnutie starostlivo zdôvodniť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie práv označených v bode 1 tohto uznesenia označenými rozhodnutiami prokurátora okresnej prokuratúry (zastavením trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku), prokurátorky krajskej prokuratúry (rozhodovaním o sťažnosti podanej sťažovateľkou) a generálneho prokurátora (pri rozhodovaní o podanom návrhu sťažovateľky na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní) v dôsledku procesných pochybení v priebehu dokazovania, čo malo za následok nesprávny a arbitrárny právny záver premietnutý vo výroku napadnutých rozhodnutí. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva nespokojnosť sťažovateľky s nedostatočným vysporiadaním sa s ňou predkladanými argumentmi a návrhmi na vykonanie dokazovania.

III.1. K namiatanému porušeniu práv napadnutým uznesením prokurátora okresnej prokuratúry a napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry:

8. V súvislosti s tou časťou ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie jej označených základných práv napadnutým uznesením prokurátora okresnej prokuratúry a napadnutým uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry, ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04).

9. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

10. Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného prokurátora, ako aj uzneseniu krajskej prokurátorky, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného prokurátora prostredníctvom opravného prostriedku proti uzneseniu, ktorým je sťažnosť v zmysle § 185 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú aj využila a o ktorej krajská prokurátorka rozhodla.

11. Uvedené možno aplikovať aj vo vzťahu k námietkam proti uzneseniu krajskej prokurátorky. Sťažovateľka bola oprávnená domáhať sa preskúmania napadnutého uznesenia krajskej prokurátorky prostredníctvom inštitútu návrhu na zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku (porov. I. ÚS 447/2019), čo aj využila, a generálny

prokurátor vecne preskúmal napadnuté uznesenie krajskej prokurátorky. Právomoc generálneho prokurátora preto vylučuje právomoc ústavného súdu.

12. Tieto skutočnosti vylučujú právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti napadnutému uzneseniu okresného prokurátora a napadnutému uzneseniu krajskej prokurátorky, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým upovedomením generálneho prokurátora:

13. Ústavný súd v prvom rade ozrejmuje svoju judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, a to aj postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (návrhom) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu/návrhu vyhovel (I. ÚS 519/2020).

14. Ústavný súd už uviedol, že § 363 a nasl. Trestného poriadku je určitou obdobou dovolacieho konania. Kým dovolanie smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu o merite veci, zatiaľ postup podľa § 363 Trestného poriadku prichádza do úvahy, keď v merite veci rozhodol policajt alebo prokurátor (teda nie súd). Porušením zákona v zmysle uvedeného ustanovenia je potrebné rozumieť podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci (m. m. II. ÚS 256/09, IV. ÚS 525/2020).

15. Tak ako to vyplýva z pripojených príloh, v okolnostiach prerokúvanej veci bolo na základe znaleckého dokazovania (znalecký posudok z odvetvia psychiatrie) ustálené, že sťažovateľka v čase spáchania skutku trpela duševnou poruchou, v dôsledku ktorej nemohla rozpoznať nebezpečenstvo a protiprávnosť svojho konania, ktoré nemohla ani ovládať. Táto skutočnosť viedla k záveru, že v predmetnej trestnej veci nebolo možné viesť proti sťažovateľke trestné stíhanie z dôvodu existencie okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť, ktorou je nepričetnosť v zmysle § 215 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

16. Zastavenie trestného stíhania predstavuje vo vzťahu k sťažovateľke meritórne rozhodnutie v prípravnom konaní. V okolnostiach, keď existuje právny dôvod, pre ktorý je isté, že trestnoprávna zodpovednosť nemôže byť vyvodená, by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti a efektívnosti trestného konania, ak by o každej trestne stíhanej veci rozhodoval súd (Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. *Trestný poriadok II.* § 196 – 569. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 174 – 204).

17. Pretože sťažovateľka už nemá možnosť v konaní pred všeobecnými súdmi napádať procesné nedostatky prípravného konania, v ústavnej sťažnosti podrobne vymenúva pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mali vplyv na nesprávny právny záver o zastavení trestného stíhania z dôvodu jej nepričetnosti v čase činu. Tieto pochybenia v obdobnom obsahu a rozsahu prezentovala aj v podaní adresovanom generálnemu prokurátorovi, a tak očakávala (najmä

so zreteľom na to, že ide o konečné rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustný žiaden opravný prostriedok) materiálny prístup, ktorý sa mal prejaviť starostlivým zdôvodnením a predložením odpovedí na všetky právne argumenty sťažovateľky. Takto extenzívne poňatému prístupu a očakávaniu vo vzťahu k odôvodneniu predmetného upovedomenia nezodpovedá (podľa názoru sťažovateľky) formálny a schematický pohľad na prejednávaný prípad, v dôsledku čoho generálny prokurátor mal porušiť jej právo na inú právnu ochranu.

18. Uvedené ústavnoprávne východiská v spojení s ústavnoprávnym charakterom sťažnostných námietok smerujúcich proti arbitrárnosti napadnutého upovedomenia generálneho prokurátora prirodzene vedú ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľky k predbežnému prerokovaniu predmetnej ústavnej sťažnosti. Úlohou ústavného súdu je preto preskúmať, či skutkové a právne závery generálneho prokurátora, ku ktorým dospel v rámci preskúmania uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry a jemu predchádzajúceho uznesenia okresného prokurátora, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či jeho postup, ako aj záver, ku ktorému dospel, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a zároveň či v dôsledku tohto postupu a rozhodnutia nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

19. Predtým však ústavný súd považuje za nevyhnutné pojmovo vymedziť charakter upovedomenia práve s osobitným zreteľom na podstatu sťažnostných námietok. Upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Trestný poriadok ráta s inštitútom upovedomenia nielen ako vyrozumienia na žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, ale môže ísť napríklad aj o upovedomenie poškodeného o zaistení jeho nároku (§ 50 ods. 6 Trestného poriadku), o upovedomenie obvineného a jeho obhajcu týkajúce sa žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku) či upovedomenie obvineného a poškodeného o vrátení veci [§ 230 ods. 2 písm. d)]. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením orgánu činného v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyrozumienia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia (I. ÚS 402/2022).

20. Podstatou v okolnostiach tejto prerokovanej veci je predstava sťažovateľky a aj očakávanie takej kvality odôvodnenia napadnutého upovedomenia generálneho prokurátora, ktorá je totožná s kvalitou odôvodnenia právoplatného súdneho rozhodnutia (s. 10 – 11 ústavnej sťažnosti, pozn.). Predstava sťažovateľky o materiálnom prístupe generálneho prokurátora týkajúcom sa dôkladného odôvodnenia naráža na samotnú povahu inštitútu upovedomenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno kladť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. I. ÚS 402/2022, IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia nemôže prisvedčiť námietkam sťažovateľky o arbitrárnom, svojvoľnom a nezdôvodnenom rozhodnutí, ktorým by generálny prokurátor absolútne ignoroval argumenty sťažovateľky. Práve naopak, jeho odôvodnenie precízne zohľadňuje podstatné argumenty sťažovateľky, ktoré sú vo vzťahu k danému štádiu trestného konania (meritórne ukončenie prípravného konania, pozn.) ústavne udržateľným spôsobom vysvetlené. Inými slovami, sťažnostnej námietke arbitrárnosti nezodpovedá napadnuté upovedomenie generálneho prokurátora, ktoré dostatočne, zrozumiteľne a jasne objasnilo skutkový a právny základ svojho rozhodnutia (s. 4 a 5).

22. Napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry, ako aj tomuto rozhodnutiu predchádzajúce uznesenia nižších prokuratúr nie sú výsledkom formalistického prístupu pri formulovaní, resp. potvrdení záveru o zastavení trestného stíhania sťažovateľky z dôvodu nepríčetnosti, naopak, v odôvodneniach týchto rozhodnutí možno nájsť odpovede na podstatné relevantné otázky priamo súvisiace s dôsledným zhodnotením príčetnosti sťažovateľky ako obvinenej vo vzťahu ku konkrétnemu skutku objasnením jej duševného stavu v čase spáchania skutku.

23. Právne relevantnou otázkou, s ktorou sa generálny prokurátor vysporiadal, bolo, či je potrebné vykonať ňou navrhované ďalšie dokazovanie (výsluch znalcov, sťažovateľky a pod., pozn.), ktoré by malo potenciál privodiť priaznivejší dôvod zastavenia trestného stíhania v prospech sťažovateľky podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania bolo nad rozumnú pochybnosť zrejme, že sťažovateľka v čase spáchania skutku trpela duševnou poruchou, skutok popísaný vo výroku uznesenia sa stal, napĺňa znaky trestného činu, bol spáchaný sťažovateľkou, prokurátor bol povinný zastaviť trestné stíhanie, keďže došlo k naplneniu jedného z taxatívne uvedených dôvodov v § 215 ods. 1 Trestného poriadku, konkrétne pod písm. e). Kľúčové závery generálneho prokurátora o tom, že bol zistený skutkový stav v rozsahu nevyhnutne potrebnom (o ktorom neboli dôvodne pochybnosti), ústavný súd nepovažuje za arbitrárne alebo svojvoľné. Generálny prokurátor tak nemal pochybnosti, že ani vykonanie sťažovateľkou navrhovaných dôkazov by nebolo spôsobilé viesť k vydaniu iného meritórneho rozhodnutia.

24. Ďalšou právne relevantnou otázkou, s ktorou sa generálny prokurátor zaoberal a ktorú aj dostatočne jasne vysvetlil, bolo posúdenie a následne konštatovanie zákonnosti znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie a podkladov, z ktorých znalkyňa vychádzala (s. 4 napadnutého upovedomenia). Generálny prokurátor neopomenul ani preskúmanie zákonnosti znaleckého posudku znalca z odboru elektrotechniky a na zákonnom podklade sa vyjadril aj k neprítomnosti sťažovateľky na úkone dobrovoľného vydania veci. Relevantným spôsobom sa vyjadril aj k absencii návrhu prokurátora na vydanie predmetného príkazu vo vyšetrovacom spise, keď síce konštatoval administratívne pochybenie, ktoré však nemá vplyv na zákonnosť a dôvodnosť uznesenia o zastavení trestného stíhania (s. 5 napadnutého upovedomenia). Na základe tohto prieskumu však nezistil porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zrušenie namietaných uznesení, pretože ich považoval za vecne správne a zákonné.

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého upovedomenia generálneho prokurátora s prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že generálny prokurátor ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal relevantné právne a skutkovo relevantné otázky týkajúce sa predmetnej veci, pri svojom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho

závery sú preto právne akceptovateľné, dostatočne konkrétne a v tomto zmysle aj ústavne udržateľné. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, preto orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným upovedomením generálneho prokurátora a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že napadnutým postupom a upovedomením generálneho prokurátora bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu jej ďalších označených práv podľa listiny. Z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie už uvedených práv napadnutým postupom a upovedomením generálneho prokurátora odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu